

ali samo pod dejstvom jedne mistifikacije – u skladu sa jednim od tri paralogizma.

Već u prvoj raspravi Niče analizira paralogizam resantimana koji govori o sili odvojenoj od onoga što ona može – sila može i da neodreaguje. Druga rasprava govori o nečistoj savesti koja je suštinski antinomična (protivrečna), jer predstavlja ideju sile koja se okreće protiv same sebe („pounutrašnjenje čoveka“) – ona je ono što Niče naziva idejom „sveta naopačke“. Treća rasprava govori o asketskom idealu kao najdubljoj mistifikaciji, mistifikaciji ideala koji obuhvata sve ostale – ovoga puta radi se o volji koja hoće ništavilo, ali kako to Niče kaže „to jeste i ostaje volja“.

Svaki fenomen je zaposednut nekom silom – svaki fenomen je izraz tumačenja i pretumačenja od strane određene sile. Svaki fenomen je zaposednut jer svaki fenomen je pojavni oblik sile – stoga će Niče u *Genealogiji morala* i poći od ideje da ne postoje nikakvi moralni fenomeni već samo moralno tumačenje fenomena. Stoga je sila uvek u odnosu na neku drugu silu. Sila je prevlast, ali je i sila predmet nad kojim je ostvarena prevlast. Volja za moć je u tom pogledu izraz određenog načina odnošenja sila – volja za moć je drugo ime za ono što Niče u *Genealogij morala* naziva aktivnim silama; dok volja za ništa predstavlja krajnji izraz strukture odnošenja reaktivnih sila – u svom najvišem obliku.

Odnos sila, bar u slučaju aktivne sile, ne nosi sa sobom, po Niče, ideju negacije druge sile. Sila koja u odnosu spram druge sile istu tu silu potčinjava ne nastoji da poništi tu silu – da poništi ono što ona nije (drugo od sebe) – već da afirmiše vlastitu razliku. Negacija ili ono negativno nije, smatra Niče, izraz suštine sile, nešto iz čega sila sama izvlači svoju aktivnost; negacija sledi iz te aktivnosti, negacija nije pretpostavka te aktivnosti, već posledica delovanja sile. Negativnost je posledica stvaranja, posledica ispoljavanja sile. U pogledu na pojam